

Prekenverkstedet

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

Påskedag – 5. april 2026

Dette prekenverkstedet er tidligere publisert i 2017

Prekentekest: Luk 24,1–9

Lesetekst I: Salme 118,14–24

Lesetekst II: 1 Kor 15,1–11

Freleseshistoriens viktigste dag

- 1) **Lukas er historikeren i Det nye testamente.** I begynnelsen av evangeliet forteller han hvordan han arbeidet rent metodisk. Det avgjørende var at det som ble fortalt om Jesus, virkelig hadde skjedd. Det måtte kunne omtales med historisk troverdighet. Fortellingen om Jesu fødsel kunne han begynne slik: «Og det skjedde i de dager ...». Hvorfor? Han hadde sjekket med kildene.

Da han skulle skrive Apostlenes gjerninger, fulgte han det samme prinsippet: Han ville dokumentere at Jesus virkelig hadde stått opp. «Etter å ha lidd døden sto han levende fram for dem med mange *klare bevis* på at han levde: I førti dager viste han seg for dem og talte om det som hører Guds rike til» (Apg 1:2-4). Flere ganger viser Lukas til at Jesus *spiste* sammen med disiplene etter oppstandelsen (Luk 24:41-43; Apg10:41). Disse måltidene hørte med til overleveringen. Lukas undersøkte nøye troverdigheten av dette (Luk 1:3). Han kontrollerte opplysningene med dem som fra først av var øyenvitner og tjenere for Ordet, især de tolv apostlene.

Beretningene om det som skjedde *selve påskedagen* gjennomgikk samme 'kontroll'. Kvinnene ble riktig nok først møtt med skepsis, forteller han. Han har ingen interesse av å undersøke det. Men deres vitnesbyrd stemte. Peter sjekket det opp. Og da Lukas' medarbeider Paulus senere fortalte om 500 som hadde sett den oppstandne Jesus (1 Kor 15:6), nikket han. Han kjente helt sikkert mange av dem. Han hadde spurt dem nøye ut. Jesus hadde lovt apostlene Den hellige Ånds hjelp til å sikre at det de fortalte var riktig gjengitt og forstått (Joh 14:26). Men det forringer ikke Lukas' granskerarbeid.

- 2) **Påskedagens to engler** brukte et underlig uttrykk om Jesus. De kalte ham «Den levende.» Han *hadde* dødd. Det visste kvinnene. «Korsfestet, død og begravet» – det var refrenget deres i disse sorgens dager. Men nå? «Den levende?» Englene sa forresten mer. De gjenga det Jesus selv hadde sagt flere ganger. Nå husket kvinnene Jesu ord. Jesus hadde selv brukt uttrykket «tredje dagen ... oppstå» (Matt 16:21; 17:23; 20:19). De gangene Jesus hadde forutsagt dette, 'gikk det ikke inn' – verken hos dem eller hos dem som sto Jesus aller nærmest, de tolv (Luk 18:34).

Men nå ... nå begynner den epokegjørende begivenheten 'å gå inn' – smått om senn, både hos kvinnene, hos Peter ... og senere på dagen, hos de andre disiplene. Den tomme graven og møtet med den oppstandne etterlot ingen tvil. De husket Jesu egne ord om hans

fornedrelse og sin opphøyelse. Det dreide seg om en seier over døden.

Vi som leser evangeliens framstilling av påskedagen nå i ettertid, vi vet om den *store* sammenhengen. Men vi har lært den av de skriftene som apostlene og deres disipler fikk skrevet ned – Det nye testamente. Jesu død på korset var en *soningsdød*. Det hadde Jesus selv sagt (Matt 20:43; 26:26). Han døde for våre synder (1 Kor 15:3). Syndens lønn var døden. Men når synden var sonet, kunne ikke døden «holde på ham» (Apg 2:24).

- 3) Alle de nytestamentlige vitnene skildret Jesushistorien fra den synsvinkelen de fikk påskedagen. Det ble full seier etter et tilsynelatende nederlag. Jesus ble – nettopp påskedag – godtgjort å være Guds veldige sønn (Rom 1:3). Derfor var det sånn en jubel i den kristne menigheten. De visste de var på seierherrens side. De samlet seg på den første dagen i uken, dagen da Jesus oppsto. De leste, hørte forkynnelse, lovsang Jesus som Herre og ba til Gud. Når de leste Jes 53 om ham som bar våre misgjerninger, som ble straffet, ja, knust av Gud selv for våre synders skyld – så visste de: Denne lidende tjeneren er den Jesus vi tror på. Og han oppsto fra de døde. Jesaja hadde også profetert om det i den samme «sangen om den lidende tjeneren»: «Se, min tjener skal ha fremgang, han skal opphøyas og løftes opp og bli svært høy» (Jes 52:13).
- 4) **Det er sagt at påskedagen er dagen da døden døde.** Ja. For denne dagen sa Gud selv et ja. Et rungende ja til Jesu forsoningsverk: «Da han sto fram som menneske, fornedret han seg selv og ble lydlig til døden, ja, døden på korset. **Derfor** har også Gud opphøyd ham til det høyeste og gitt ham navnet over alle navn» (Fil 2:7-9).
Nå kan dødelige mennesker gå døden i møte i **troen på ham** som er oppstandelsen og livet. Det er lys over graven. Jesus omtalte oss slik: «Den som tror på meg, skal leve om han enn dør. Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø» (Joh 11:25-26). Dette gjelder alle oss som tror på ham. Si det til deg selv denne påskedagen: «Eg skal ikkje dø, eg skal leva med Jesus til æveleg tid!»

Salmeforslag

Han er oppstanden, store bud
Som den gyldne sol frembryter

God påske til alle!

Egil Sjaastad

Dosent Fjellhaug internasjonale høgskole

ESjaastad@fjellhaug.no